

Dániel könyve – századik rész

A hit általi megigazulásért folytatott küzdelem: a protestantizmusban bekövetkezett hitehagyás történeti elemzése

Jeff Pippenger
2024-02-29

Az az üzenet, amelyet Jones és Waggoner testvérek hoztak az 1888-as lázadás idején, valóságos értelemben a hit általi megigazulás üzenete volt. A hitehagyott protestantizmus azt állítja, hogy a Krisztus kereszthalála által biztosított megigazulás elfedi az embert bűneiben, de hogy az Ő vére valójában nem távolítja el bűneit. Ez a hamis tanítás a bűn eltávolítását a második adventre helyezi, amikor a bűnösök aztán varázslatos módon átváltoznak. A hitehagyott protestantizmus és 1957 óta hivatalosan a laodiceai adventizmus azt állítja, hogy Krisztus kizárólag a mi Helyettesünk, de nem a mi Példaképünk. Egy évvel 1888 előtt White testvérnő a következőket vetette papírra.

„Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek.” Teljes szívemből hiszem, hogy Isten Lelke visszavonul a világból, és azok, akik nagy világosságot és alkalmakat kaptak, de azokkal nem éltek, lesznek az elsők, akiket magukra hagynak. Elűzték maguktól Isten Lelkét. Sátánnak az a jelenlegi tevékenysége, amellyel a szívekre, valamint egyházakra és nemzetekre hat, minden próféciatanulmányozót meg kell hogy döbbsen. Közel a vég. Ébredjenek fel gyülekezeteink. Tapasztalják meg az egyes tagok szívében Isten megtérítő erejét, és akkor meglátjuk Isten Lelkének mélyreható megindulását. A bűn pusztta megbocsátása nem Jézus halálának egyetlen eredménye. Ő a végtelen áldozatot nem csupán azért hozta, hogy a bűn eltávolíttassék, hanem hogy az emberi természet helyreállíttassék, újból széppé tétessék, romjaiból újjáépíttessék, és alkalmassá válják Isten jelenlétére....”

„Krisztus az a létra, amelyet Jákób látott, amelynek alapja a földön nyugodott, és amelynek legfelső foka a legmagasabb eget érte. Ez mutatja meg az üdvösség elrendelt módját. Ennek a létrának fokáról fokára kell felhágunk. Ha közülünk végül bárki is üdvözülni fog, az úgy lesz, hogy Jézusba kapaszkodik, mint a létra fokába. Krisztus a hívő számára bölcsességgé, igazságossággá, megszentelődéssé és megváltássá lett....”

„Néhányan, akik azt hiszik, hogy szilárdan állnak, mert náluk van az igazság, rettenetes bukásokat fognak elszenvedni; de nincs meg bennük úgy, amint az Jézusban van. Egy pillanatnyi gondatlanság egy lelket helyrehozhatatlan romlásba taszíthat. Az egyik bűn a másodikhoz vezet, a második pedig utat készít a harmadiknak, és így tovább. Nekünk, mint Isten hűséges követeknek, szüntelenül könyörögnünk kell Hozzá, hogy az ő hatalma őrizzen meg bennünket. Ha a kötelesség útjáról akár egyetlen hüvelyknyit is letérünk, annak a veszélyében vagyunk, hogy a bűn olyan útján haladunk tovább, amely kárhozattal végződik. Mindnyájunk számára van reménység, de csak egyetlen módon: ha Krisztushoz kapcsoljuk magunkat, és minden erőnket megfeszítjük, hogy eljussunk jellemének tökéletességére.”

„Ez a kegyeskedő vallásosság, amely könnyelműen bánik a bűnnel, és szüntelenül Isten bűnös iránti szeretetén időzik, arra bátorítja a bűnöst, hogy elhiggye: Isten megmenti őt, miközben

továbbra is bűnben él, jóllehet tudja, hogy az bűn. Így cselekszik sok olyan ember, aki azt vallja magáról, hogy hisz a jelenvaló igazságban. Az igazság elkülönül az életüktől, és ez az oka annak, hogy nincs nagyobb ereje meggyőzni és megtéríteni a lelket. Minden ideget, lelki erőt és izmot meg kell feszíteni, hogy elhagyjuk a világot, annak szokásait, gyakorlatait és divatját....“

„Ha elvetitek a bűnt, és élő hitet gyakoroltok, a mennyi áldásainak gazdagsága a tietek lesz.”
Selected Messages, 3. könyv, 155.

Az elpártolt protestantizmus hamis „jófiús vallása” az adventizmus negyedik nemzedékének kezdetén, 1957-ben hivatalos tanításként nyert megalapítást. Az igazulás olyan meghatározását terjesztette elő, amely „arra bátorítja a bűnöst, hogy elhiggye: Isten megmenti őt, miközben továbbra is bűnben él”. A kereszttel azt tanítja, hogy „a bűnbocsánat nem Jézus halálának egyetlen eredménye”, mert „Ő a végtelen áldozatot nem csupán azért hozta meg, hogy a bűn eltávolíttassék, hanem hogy az emberi természet helyreállíttassék, újból széppé tétessék, romjaiból újjáépíttessék, és alkalmassá legyen téve Isten jelenlétére.”

Az 1957-es lázadás bizonyítja, hogy a lázadásnak az a magva, amelyet 1863-ban vetettek el, amely aztán 1888-ban kicsírázott, és amelyet ezt követően az 1919-ben kiadott könyv (The Doctrine of Christ) által jelképezett hamis üzenet öntözött, végül annak gyümölcsét termette meg, hogy nyíltan kihirdették: az eredeti „igazak hite”, amelyet Habakuk két táblája képvisel, immár eltávolították, és helyébe a „hit általi megigazulás” megrontott meghatározása lépett, amely a hitehagyott protestantizmusban található. Az engedetlen júdai próféta visszatért a csúfolódók gyülekezetébe, és együtt evett a bételi hazug prófétával.

A laodiceai gyülekezethez szóló üzenetet, amelyet először 1856-ban a millerita mozgalomnak mutattak be, majd 1888-ban ismét a laodiceai gyülekezetnek, minden egyes lépésnél elutasították. Jones és Waggoner ama üzenetét, amely Sister White szerint egyszerre volt a Laodiceához szóló üzenet és a hit általi megigazulás üzenete, azon feltevés alapján utasították el, hogy a lázadók, akik elvetették azt, valójában a régi határvégeket védelmezték! Azok a határvégek, amelyeket védelmeztek, a saját emberi alkotásuk szerinti alapzat volt, amely homokra épült.

A „hit általi megigazulás” üzenete, amelyet Jones és Waggoner 1888-ban előterjesztett, magában foglalta a valódi evangélium ama tényét, amely szerint azok, akik megigazulnak, meg is szentelődnek. Hangsúlyozta, hogy megigazulni annyit jelent, mint „ténylegesen” szentté lenni, nem pedig egyszerűen jogi értelemben „szentnek nyilvánítani”. Jones és Waggoner üzenete, amelyről White testvérnő kijelentette, hogy már évekkel az 1888-as lázadás előtt is hirdette, azt azonosítja, hogy amikor a megigazulás beszámíttatik, a megszentelődés ugyanakkor közöltetik is.

Másként nem lehet, mert mind a megigazulás, mind a megszentelődés a Szentléleknek a hívőben való jelenléte által megy végbe. A megigazulás és a megszentelődés egyszerűen két olyan kifejezés, amelyek egyetlen, a Szentlélek jelenléte által a hívőben véghezvitt munka két elemét írják le.

Éppen Mózes üzenetét vetették el Kóré lázadói; ugyanezt vetették el ismét 1856-ban, majd újra 1888-ban, és végül 1957-ben nyilvánosan a laodiceai adventizmus üdvösségtanának részeként szentesítették. A szüntelen lázadás kifárasztotta Istent, mert a nép ezt mondta: „Mindenki, aki gonoszt cselekszik, jó az Úr szemében, és kedvét leli bennük; vagy: Hol van az ítéletnek Istene?”

Azt mondták: „akik bűnben élnek, azokat Krisztus vére megigazítja, és Isten gyönyörködik bennük, noha továbbra is vétkeznek.” Ez az a lelki megtévesztés, amelyet a Laodiceának szóló üzenet ábrázol (egy megítélt nép), mert annak ellenére, hogy Krisztus a laodiceabelieket „nyomorultnak, nyavalyásnak, szegénynek, vaknak és mezítelennek” nevezi, ők azt hiszik magukról, hogy „gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem.” És ebben az állapotban valójában már annak a küszöbén állnak, hogy az Úr kiköpje őket a szájából.

A millerita történelem azon hűségesei, akik kitartottak az 1844-es első csalódás tapasztalatán keresztül, amint azt Jeremiás könyve tizenötödik fejezetének tizenötödiktől huszonegyedik versig terjedő szakasza ábrázolja, mint a templom hű építői, akiknek megígértetett, hogy ha nem térnek vissza a „csúfolódók gyülekezetéhez”, Isten „szájává” lesznek, mégis visszatértek a „csúfolódók gyülekezetéhez” (amelyet Bétel hazug prófétája jelképez), és laodiceabeliekké lettek, Isten szájából való kivetetésük határán állva, és ezt nem tudják.

A laodiceai adventizmus 2001. szeptember 11-i állapotát az 1840. augusztus 11-i protestánsok állapota előképezte. E két történelmet a kötekedő zsidók példázták, amikor a Szentlélek Krisztus keresztségekor alászállt. Mindhárom történetben egy egykori választott népet mellőztek, illetve mellőznek éppen most. A szövetség Követe Keresztelő János idejében azokkal volt szövetségkötésre rendelve, akiket Péter „választott nemzetség”-ként azonosított.

Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok; hogy hirdessétek annak hatalmas cselekedeteit, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok; akik nem nyertetek irgalmasságot, most pedig irgalmasságot nyertetek. 1 Péter 2:9, 10.

Péter saját korának új választott népét azonosította, amely akkor a keresztény egyház volt. Ők „választott nemzetséggént” lettek kiválasztva egy olyan időszakban, amikor Krisztus és Keresztelő János egyaránt viperák fajzataként azonosították a korábbi választott népet.

Mérgeskígyók fajzata, mi módon szólhattok jót, holott gonoszak vagytok? Mert a szív teljességéből szól a száj. Máté 12:34.

Az a nemzedék, amely mellett elhaladtak, „viperák nemzetsége”, ami a Sátán jelképe — a bibliai próféciák hullójéé. Az a nemzedék, amely mellett elhaladtak, betöltötte kegyelmi idejének poharát, és négy nemzedéken át a vipera jellemébe szilárdult bele. Kifejlesztette a parázna homlokát. Ezért hajlandó meghajolni a nap előtt az Ezékiel 8. fejezetében említett huszonöt vén férfi. A pápaság jellemét alakították ki.

„A harmadik angyal üzenete elküldetett a világnak, figyelmeztetve az embereket, hogy ne vegyék fel a fenevadnak vagy az ő képének bélyegét homlokukra vagy kezükre. E bélyeg felvétele azt jelenti, hogy ugyanarra a döntésre jutnak, mint amelyre a fenevad jutott, és

ugyanazokat az eszméket támogatják, közvetlenül szembeszegülve Isten Igéjével.” Review and Herald, 1897. július 13.

A fenevad bélyege a bűn emberének bélyege, aki Róma pápája és a Sátán földi képviselője. Ugyanarra az értelemre jutni, mint a fenevad, annyi, mint ugyanarra az értelemre jutni, mint a Sátán, akit vipera jelképez.

„Hogy földi nyereségeket és tisztességeket biztosítson magának, az egyház arra indított, hogy a föld nagyjainak kegyét és támogatását keresse; és miután ekképpen elvetette Krisztust, arra késztetett, hogy hódolattal alávesse magát a Sátán képviselőjének — Róma püspökének.” The Great Controversy, 50.

Egy korábban választott nép utolsó nemzedékében jellemük a Sátán jellemét tükrözi. A „választott nemzetség”, akik egykor nem voltak Isten népe, a megpróbáltatás, a megtisztítás és a tisztulás folyamatán keresztül válnak választottá. Akik kiállják a próbatétel folyamatát, azokat választja ki arra, hogy szövetségi kapcsolatban legyenek Istennel. Az Úr szövetségre lépett a keresztény egyházzal, majd ismét a millerita adventizmussal, és ugyanezt teszi újra a száznegyvennégyezerrel.

Amikor az Úr szövetségre lép Isten újonnan kiválasztott népével (akik egykor nem voltak Isten népe), mint a Szövetség Követe jön el hozzájuk. Mindhárom történetben, amelyek Malakiás harmadik fejezetét teljesítik be, van egy követ, aki elkészíti az utat a Szövetség Követe előtt. Az első követ Keresztelő János volt, aki a második és a harmadik követ előképe volt. A második követ William Miller volt. Keresztelő János és William Miller prófétai jellemzői együttesen meghatározzák annak a követnek a jellemzőit, aki elkészíti az utat a Szövetség Követe számára, hogy eljöjjön, és szövetségre lépjen a száznegyvennégyezerrel.

A három hírnök, akik előkészítik az utat Krisztus előtt, aki a Szövetség Követe, hogy hirtelen eljöjjön az Ő templomába, azt a munkát szemléltetik, amely a vizsgálati ítélet idején megy végbe, és a végrehajtó ítéletben zárul le.

„E föld történelmének utolsó napjaiban Isten szövetsége parancsolatait megtartó népével megújítatik. „Azon a napon szövetséget szerzek számukra a mező vadjaival, az ég madaraival és a föld csúszó-mászó állataival; összetöröm az íjat, a kardot és a harcot e földön, és biztonságban fektetem le őket. Eljegyezek téged magamnak örökre; igen, eljegyezek téged magamnak igazságban és ítéletben, szeretetben és irgalomban. Eljegyezek téged magamnak hűségben, és megismered az Urat.”

„És leszen azon a napon, meghallgatom, azt mondja az Úr, meghallgatom az egeket, és azok meghallgatják a földet; és a föld meghallgatja a gabonát, a bort és az olajat; és azok meghallgatják Jezréelt. És elvetem őt magamnak e földön; és irgalmazok annak, a ki nem nyert irgalmasságot; és ezt mondom azoknak, a kik nem az én népem voltak: Én népem vagy te; és ők ezt mondják: Én Istenem vagy te.” Hóseás 2:14–23.

„Ama napon... Izráel maradéka, és akik megszabadultak Jákób házából,... az Úrra, Izráel Szentjére támaszkodnak hűséggel.” Ésaías 10:20. „Minden nemzetből, ágazatból, nyelvből és népből” lesznek olyanok, akik készséggel felelnek e hívásra: „Féljétek az Istent, és néki

adatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája.” Elfordulnak minden bálványtól, amely a földhöz köti őket, és „imádják azt, a ki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”. Megszabadítják magukat minden köteléktől, és a világ előtt Isten irgalmának emlékműveiként állnak majd. Minden isteni követelménynek engedelmeskedve az angyalok és az emberek úgy ismerik fel őket, mint akik „megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét”. Jelenések 14:6–7, 12.

„Ímé, napok jönnek, ezt mondja az Úr, amikor a szántóvető utoléri az aratót, és a szőlőt taposó azt, aki a magot veti; a hegyek pedig édes bortól csepegnek, és minden halom elolvad. És visszahozom [visszafordítom] népemnek, Izráelnek fogságát, és felépítik az elpusztult városokat, és lakni fognak bennük; szőlőket plántálnak, és isszák azok borát; kerteket is készítenek, és eszik azok gyümölcsét. És elplántálom őket az ő földjükbe, és többé ki nem szaggattatnak földjükből, amelyet nekik adtam, ezt mondja az Úr, a te Istened. Ámós 9:13–15.” Review and Herald, 1914. február 26.

Malakiás harmadik fejezete Krisztus idejében, valamint a milleriták idejében teljessé vált, és a két történelmi esemény azonosítja annak beteljesedését az utolsó napokban. White testvérnő Malakiás harmadik fejezetének beteljesedését Krisztusnak a templom megtisztítására irányuló munkájával hozza összhangba.

„Amikor Jézus megtisztította a templomot a világ vevőitől és eladóitól, küldetését hirdette meg: megtisztítani a szívet a bűn szennyétől,—a földi vágyaktól, az önző kívánságoktól, a gonosz szokásoktól, amelyek megrontják a lelket. Malakiás 3:1–3 idézve.” Jézus élete, 161.

A templom Krisztus általi megtisztítása a bűnbánó bűnös szívének megtisztítására irányuló munkáját jelképezte. Az emberek között végzett szolgálata során kétszer tisztította meg a földi templomot.

„A próféta így szól: »Láttam egy másik angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől. És hatalmas szóval nagy erővel kiáltott, mondván: Elesett, elesett Babilon, a nagy, és ördögök lakóhelyévé lett« (Jelenések 18:1, 2). Ez ugyanaz az üzenet, amelyet a második angyal adott. Babilon elesett, »mert paráznasága haragjának borából adott inni minden népnek« (Jelenések 14:8). Mi az a bor?—Hamis tanításai. Hamis szombatot adott a világnak a negyedik parancsolat szombatja helyett, és megismételte azt a hazugságot, amelyet Sátán először Évának mondott az Édenben—a lélek természetes halhatatlanságát. Sok rokon tévedést is szélteben-hosszában elterjesztett, »emberi parancsolatokat tanítván tanítások gyanánt« (Máté 15:9).”

„Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, megtisztította a templomot annak szentségtörő meggyalázásától. Szolgálatának utolsó cselekedetei között volt a templom második megtisztítása. Így a világ figyelmeztetésére végzendő utolsó műben is két különálló felhívás hangzik el az egyházakhoz. A második angyal üzenete ez: „Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város, mert paráznasága haragjának borával itatta meg mind a nemzeteket” (Jelenések 14:8). És a harmadik angyal üzenetének hangos kiáltásában egy mennyei szózat hallatszik, amely ezt mondja: „Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert bűnei az égig hatottak, és megemlékezett

az Isten az ő gonoszságairól” (Jelenések 18:4, 5).” Szemelvények, 2. kötet, 118.

Malakiás harmadik fejezetének beteljesedésében Keresztelő János volt a hírnök, aki előkészítette az utat Jézus előtt, hogy mint a szövetség Követe hirtelen eljöjjön az Ő templomába, és azt kétszer megtisztítsa. Három és fél éves szolgálata során a templomot szolgálatának kezdetén és végén tisztította meg, s ezzel azonosította, hogy a megtisztítás művének van egy kezdete, amely a véget jelképezi. Jézus a véget mindig a kezdettel szemlélteti, és Alfa és Ómega voltával összhangban a három és fél év templomtisztítással kezdődött és végződött.

A három és fél év végén kiontotta azt a vért, amely megerősítette a szövetséget, és amely beteljesítette Dániel kilencedik fejezetének jövendölését, hogy sokakkal megerősíti a szövetséget egy hétre, amelynek közepén kiirtatik.

És a hatvankét hét elmúltával kiirtatik a Messiás, de nem önmagáért; és a következő fejedelem népe elpusztítja a várost és a szenthelyet; és annak vége áradatként jő el, és a háború végéig pusztulások vannak elhatározva. És egy hétre sokakkal megerősíti a szövetséget; és a hét felén megszünteti a véresáldozatot és az ételáldozatot, és az utálatosságok elterjedése miatt pusztává teszi azt, egészen a beteljesedésig, és az, ami elvégeztetett, kiárad a pusztára. Dániel 9:26, 27.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

Oldalról oldalra lehetne írni e dolgokról. Egész konferenciák telítődnek ugyanazokkal az elferdített elvekkel. „Mert annak gazdagjai erőszakkal vannak tele, lakosai hazugságot szólnak, és nyelvük csalárd az ő szájukban.” Az Úr munkálkodni fog, hogy megtisztítsa egyházát. Bizony mondom nektek, az Úr készen áll arra, hogy megfordítson és felforgasson a nevérl nevezett intézményekben.

„Hogy e tisztító folyamat milyen hamar veszi kezdetét, azt nem tudom megmondani, de nem fog sokáig késni. Az, akinek kezében van a szórólapátja, megtisztítja templomát erkölcsi szennytől. Alaposan megtisztítja szérűjét. Isten perben áll mindazokkal, akik a legcsekélyebb igazságtalanságot is gyakorolják; mert ezzel elvetik Isten tekintélyét, és veszélyeztetik részesedésüket az engesztelésben, abban a megváltásban, amelyet Krisztus Ádám minden fia és leánya számára végbevitt. Vajon kifizetődő-e olyan utat választani, amely utálatos Isten előtt? Vajon kifizetődő-e idegen tüzet tenni füstölőitekre, hogy azt Isten előtt áldozzatok, és azt mondani, hogy ez semmit sem számít?”

„Nem Isten rendje szerint való volt, hogy ennyire Battle Creekre összpontosítsanak. Az a helyzet áll fenn most, amely figyelmeztetésként tárult elém. Szívem beteg e látvány miatt. Az Úr figyelmeztetéseket adott, hogy megelőzze a dolgoknak ezt a demoralizáló állapotát, de nem hallgattak rájuk. „Ti vagytok a föld sava: ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Semmire sem való többé, hanem hogy kidobják és az emberek lábbal tapodják.”

Könyörgök testvéreimnek, hogy ébredjenek fel. Ha rövid időn belül nem történik változás, kénytelen leszek a tényeket a nép elé tárni; mert ennek az állapotnak meg kell változnia; meg nem tért emberek többé nem lehetnek vezetők és igazgatók ilyen fontos és szent munkában. Dáviddal együtt kénytelenek vagyunk ezt mondani: „Ideje, hogy cselekedjél, Uram; mert érvénytelenné tették törvényedet.” Special Testimonies, 30, 31.

